

Foramuralla: les veneracions de l'endemà

Crònica del músic Ferran Orriols del festival Foramuralla que va fer-se divendres a Vic | «Osona no és el Liverpool català, hòstia, Osona és Osona: les bandes de poble, la música que hi volta i la gent que ho fa visible i li dona vida, com la Cava i el Foramuralla»

Jessica Pratt, divendres al Foramuralla a Vic | Eva Freixa

Sincretisme 1 m. [LC] [FS] [RE] [AN] Síntesi d'elements culturals o religiosos d'origen diferent que experimenten una reinterpretació.

Quan vols explicar una experiència enlluernadora als altres i assolir un grau de rigorositat excel·lent en la seva transmissió, encetes una recerca profunda i exigent en el llenguatge per trobar la paraula perfecta que ho sintetitzi tot, ras i curt, i estalviar-te així una parrafada vomitívament empalagosa com la que us acabo de fotre ara. Estem de llet, *canaia*. Tinc la paraula.

El Foramuralla és, entre moltes altres coses, un festival sincrètic. El que vam viure el passat divendres 1 de novembre (i breument el dijous anterior) a la ciutat de Vic va ser justament això: un conjunt de propostes gens semblants entre elles presentant-se davant nostre d'una forma diferent a la que coneixem. Així de sorprenent és el món de la música en directe, encara que no passi sempre. Els que anem de concerts i en gaudim sense buscar aviam qui fot la pota quan, ens agrada que els artistes se la juguin, que no siguin ells qui condicionin el concert sinó el concert qui els condicioni a ells. És a dir, que hi hagi emoció i no la puguin ocultar.

Anem al gra, que qui enfarfega ofega.

El Festival va arrencar dijous al santuari Jazz Cava amb els solvents **Marialluïsa**. El públic va digerir-los calmosament i a la vora. So mil·limetradament controlat i cançons rodones. El cantant va entregar-se al públic amb camisa i rotulador, recollint empremta d'una nit important i provant de desbocar el Big Bang atrapat als ulls, tal com va explicar després, de la gent continguda (que de fet, ho estava força? una mica de sang, collons, gent d'Osona!). Sorprèn el rodatge d'una banda tan jove. Destacar el bon gust que tenen a l'hora de farcir les cançons, discret i auster, amb guitarres amb aires a Whitney que tant espeteguen com acaricien. Collons, quin so! Així tancaven la gira i ens avisaven de la publicació d'un primer disc. Estarem al cas.

Tarta Relena encetaven el divendres des del *hall* de l'Atlàntida. Partint cada una d'un racó diferent del recinte, van trencar la xerramenta dels assistents assentats vorejant taules amb un inici original. L'efecte estereo va ser preciós pels que ens trobàvem al mig. El concert es va desgranar amb precisió. Les veus (afinades fins i tot ens els *glissandos*, hòstia!) ens van clavar a la cadira. Una proposta interessantíssima que va dotar de modernor i originalitat a cançons antigues i remotes combinant efectes de veu i bases electròniques. Un encert.

Sam Berridge va agafar el relleu tirant pel dret. Enfilant-se al petit escenari, va presentar-se breument per anar a la *ideia*. Amor a primera vista. Guitarra i veu van omplir-ho tot, ànima inclosa. Les cançons van presentar-se nues, capaces d'aguantar qualsevol arranjament si algun dia es dona el cas. I és que, si la cançó és bona, pots acompanyar-la amb el motor d'un tractor i seguirà fent caure llàgrimes. Realment precioses. Totes. S'acosta discarràs.

Actuació d'EgoSEX al Foramura, divendres a Vic Foto: Eva Freixa

CARLA jugaven a casa però podrien haver jugat a l'altra punta del món perfectament. Un directe espatarrant. Complicitat entre músics i diferents rampells sonors al llarg d'unes melodies bellíssimes. Els greus sacsejaven òrgans sense gaire miraments, mentre la delicadesa vocal els arrapava i amanyagava perquè no passessin por. Així és el seu directe: agosarat i bonic. Vam ballar i vam cantar.

Si ho hagués sabut abans, hagués anat al concert de **Jessica Pratt** en dejú i confessat. El seu va ser missa. L'única diferència és que el sermó es va fer curt. Repertori lent però sense pausa, el duet va encaterinar a un públic majoritàriament assentat (per què ho fotem això de seure quan la música és lenta?) amb un silenci sepulcral a les primeres files. Directa immaculat. Amb els anys direm allò de «la Jessica Pratt va tocar a Vic, t'ho juro, jo hi era».

El recital de **Joan Miquel Oliver** va ser un cabàs de *hits*. Un rere l'altre. So espectacular i l'actitud del que coneix l'ofici, oferint el que s'espera d'una banda que toca en un festival. Públic més que satisfet amb un trio (completat per Jaume Manresa, teclista d'Antònia Font i Xarli Oliver, músic il·lustre de la comarca) que va brillar amb empena.

Si algú no s'havia engatat encara, ho va acabar de fer amb **Egosex**. Estem parlant de ritme, no de birra. El seu va ser un concert cenyit al que la banda prometia: desenfrenament, suor i follia. El cau on ens trobàvem va esdevenir fosc, enlluernat espasmòdicament per espurnes tribals de melodies repetitives i airoses. Divins.

Cala Vento te la venta de cop i no te'n refàs fins passats uns dies. El duo és ara una banda gegant. Es nota que toquen arreu dia sí dia també i que s'ho agafen en *sèrio*. Amb el gas a baix i un feix de cançons excel·lents van deixar-nos amb ganes de més. De més bolos, però sobretot, de més d'ells. Esverament, mala hòstia i pop. I una milícia de seguidors escopint lletres pures i certes.

La nit va acabar a la Jazz Cava acomboiats per **Dj's Palmas**. Música dispersa, coneguda i per conèixer. Perfecte per allargar la nit unes hores més i obligar el públic a guardar-se les veneracions per l'endemà. Perquè el Foramuralla, mentre dura, es mira i s'escolta. Les fotos i els vídeos ja sortiran, però quan hi ets no toca, perquè voleien distraccions millors. És anar-se'n de viatge i estavellar el mòbil. Així ho fa qui aprecia des del cor, qui gaudeix, qui se sorprèn, qui canta, qui balla, qui paga sense recança per allò que s'ho mereix. I no penseu que és fàcil arribar fins aquí, no, que ja en van nou edicions, molta música nova i molt atreviment. Osona no és el Liverpool català, hòstia, Osona és Osona: les bandes de poble, la música que hi volta i la gent que ho fa visible i li dona vida, com la Cava i el Foramuralla. La ciutat de Vic ja els ho pot anar agraïnt, que sort en tenen.

CARLA al Foramuralla, divendres passat a Vic Foto: Eva Freixa
